

ROMANA *Gold*

Maya Blake

Csapdába ejtve

Michelle Conder

Sivatagi nőrabló

Chantelle Shaw

Rejtegetett szerető

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Maya Blake, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Signed Over to Santino* (Harlequin Presents)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Michelle Conder, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Bound to Her Desert Captor* (Harlequin Presents)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Chantelle Shaw, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Trapped by Vialli's Vows* (Harlequin Presents)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA GOLD 30. számában, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-556-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maya Blake
Csapdába ejtve

ELŐHANG

Ahogy Carla Nardozi kiszállt a luxusterepjáróból, megütötte a fülét New York hangzavara.

Jobbra tőle az apja, Olivio Nardozi állt mozdulatlanul, de Carla tudta, hogy forr benne a harag. Az elmúlt hét napban egyik katasztrófa követte a másikat, és Carla még mindig nem tudta feldolgozni a történeteket. Eleinte csak próbált a felszínen maradni, de végül belefáradt.

S a legrosszabb még előtte állt. Pontosabban fölötte, a hatvanhatodik emeleten, annak a férfinak az irodájában, akit soha többé nem akart látni.

Tekintete végigsiklott a tekintélyes J. Santino Részvénytársaságnak otthont adó épület üveghomlokzatán.

Ez olyan lehetőség, amiről álmodni sem mertél.

Egyedülálló reklámszerződés.

Még egy ilyen híres műkorcsolyázó is bolond lenne visszautasítani egy ilyen ajánlatot.

Már egy éve hallgatta ezeket a szavakat az apjától és a tanácsadóitól. Nemrég a barátja és ügynöke, Draco Angelis mondta neki könyörgő hangon; nem tudta megérteni, miért zárkózik el makacsul ettől a fantasztikus lehetőségtől.

Carla tudta, hogy soha nem fogadja el az ajánlatot. Már három éve őrizte titkát, és nem akarta, hogy valaha is újra bármi köze legyen a férfihoz, aki ennek a cégnek a főnöke.

De aztán egész élete a feje tetejére állt.

És néhány perc múlva szembe kell néznie Javier Santinóval. A férfival, aki elvette az ártatlanságát. Akivel élete legérzékibb éjszakáját töltötte. A férfival, aki másnap reggel megkövült arccal hallgatta ügyetlenül eladogott szavait, aztán gyűlölettel rámeredt, és kidobta a házából – és az életéből.

Carla szíve még most is összeszorult, amikor azokra a szörnyű órákra gondolt. Az óta a nap óta igyekezett elkerülni Javier Santinót.

– A szerződés nem írja alá magát, míg te itt ácsorogsz, és bámulod az épületet – szólalt meg az apja.

Carlát elöntötte a keserűség.

– Nem lennénk itt, ha nem játszottad volna el az összes...

– Ne kezd megint, Carla. – Apja közelebb lépett, hogy a három ügyvéd ne hallja. – Ezt már épp elégszer megbeszéltük, nem kéne megint, főleg nem nyilvánosan. Meg kell őrizned a makulátlan imidzsedet, amiért mindketten keményen megdolgoztunk. Inkább örülnünk kéne, egy óra múlva minden anyagi gondunk megoldódik.

Örülni... Hogy tudna örülni, amikor be kell sétálnia az oroszlán barlangjába?

Carla vett egy mély lélegzetet, átment a forgóajtón, és beszállt a liftbe. Odafent követte a recepciósnőt egy kétszárnyú ajtóhoz.

– Mr. Santino bármelyik pillanatban itt lehet – mondta a recepciósnő.

Carla szíve a torkába ugrott, amikor belépett a hatalmas tárgyalóterembe, melynek ablakaiból lélegzetelállító kilátás nyílt Manhattanre. A közepén álló nagy asztalhoz lépett, de míg a többiek helyet foglaltak, ő állva maradt.

Vajon azok az aranybarna szemek még mindig gyűlölettel fognak nézni rá? Amióta a cég egy évvel ezelőtt megkereste ezzel az ajánlattal, furdalta a kíváncsiság, miért pont őt szemelte ki Javier Santino. Mert igaz, hogy világsztár műkorcsolyázó, de van még rajta kívül néhány tucat hasonló rangú sportoló. Lehet, hogy ez valami csapda?

– Állva akar részt venni a megbeszélésen, Miss Nardozi?

Carla összerendezte a közömbös hangtól. Lélegzete elakadt, és minden sejtje megdermedt, ahogy a terembe lépő férfira nézett. Javier Santinónak nem volt szüksége a két ügyvédre az oldalán ahhoz, hogy minden porcikájából áradjon az erő és felsőbbrendűség. Még mindig elképesztően szexi volt. Az elegáns sötétszürke öltöny, a fehér ing és a sötétkék nyakkendő kiemelte széles vállát, elsöprően

férfias kisugárzása a terem minden szegletét betöltötte.

Megállt Carlával szemben, a tárgyalóasztal másik oldalán, hosszan a szemébe nézett, majd nyeglén felvonta a szemöldökét. Carla úgy érezte, meginog a talaj a lába alatt.

Nem kellett volna idejőnnie. De volt más választása?

– Rendben, ezt igennek veszem.

Amikor Javier elfordult, Carla mintha varázslat alól szabadult volna fel.

A férfi kihúzott egy széket, kigombolta a zakóját, és leült.

– Akkor kezdhetjük?

Carla nem látott az arcán sem ellenségességet, sem haragot, sem bármi jelét, hogy egyszer már látta őt meztelenül, és olyan dolgokat tett vele, melyeknek emléke még mindig felforralta a vérért. Remegő kézzel kihúzott egy széket, ő is leült, és megkönnyebbülten kifújta a levegőt. Ha Javier úgy akar tenni, mintha az az éjszaka meg se történt volna, neki ez teljesen megfelel. Sőt.

– Tudtommal az ügyvédek már elintézték a formásokat. Akkor beleegyeznek a negyedéves kifizetésekbe és a teljesítményalapú bónuszokba?

Carla az apjára nézett. Legszívesebben az arcába ordította volna, miért kellett elkártyáznia az összes pénzt, és kockára tenni mindent, amiért ő egész életében dolgozott. De persze apja úgyis előhúzna valami szokásos magyarázatot, ugyanolyan érzéketlenül és gögösen, amilyenek gyerekkora óta ismerte.

– Igen – válaszolta Carla.

– Kivéve persze, ha hajlandó egy nagyobb előleget fizetni – szólt közbe az apja.

Javier tekintete Carla arcára szegeződött.

– Nem. Ha ez a találkozó csak ürügy volt, hogy megpróbálják újratárgyalni a részleteket, akkor csak az időnkét vesztegetjük. Őszintén remélem, hogy nem így van, Miss Nardozzi.

– Nem – felelte Carla. – Minden feltételt elfogadok.

– Carla! – zihálta az apja

Carla igyekezett nyugodt hangot megütni:

– Továbbléphetnénk?

– Ugye tisztában van azzal, hogy ha aláírta, utána nincs mód felülvizsgálatra, a szerződés jogilag kötelező érvényű.

Carla mély levegőt vett.

– Igen. Az ügyvédek mindent részletesen elmagyaráztak, kár erre több szót vesztegetni. Aláírom a szerződést, Mr. Santino. Már csak egy tollat kérek.

Elé tolták a papírokat, és Carla remegő ujjakkal sorban aláírta őket.

A sorsa megpecsételődött: mostantól ő a J. Santino Rt. termékeinek reklámarca. Amikor csak nekik tetszik, rendelkezésükre kell állnia nyilvános szereplésekhez vagy fotózásokhoz.

Ha visszatér Toszkánába, kis szerencséivel haladékat kaphat a banktól, és megmentheti a családjá házát. Nem mintha valaha is igazi otthon lett volna: az apja főleg arra használta, hogy fürödjön a lánya sikerében, és mindenkinek hirdesse, hogy nélküle nem vitte volna ilyen sokra. De mára Carlának ez az egy ingatlanja maradt, továbbá anyja imádott kis háza Angliában; a New York-i lakását és a svájci házát elvesztette. Majdnem mindene elúszott.

Letette a tollat, és felállt.

– Köszönöm az idejét, Mr. Santino. Most pedig, ha megbocsátanak...

– Még nem végeztünk, Miss Nardozzi.

Carlának elakadt a lélegzete, amikor Javier is felpattant, és megkövült arccal rábámult.

– De... mi másról kell még beszélünk?

Javier szárazon elmosolyodott.

– Ez bizalmas. Jöjjön velem az irodámba, legyen szíves.

Carla izzadó tenyérrel, zakatoló szívvel követte.

Amikor becsukódott mögöttük az iroda ajtaja, Javier lassan közeledett felé. Carla lehajtotta a fejét – mert azok a hipnotikus szemek most már nem voltak hidegek, mint még az imént a tárgyalóban. Kifürkészhetetlen mélységükben veszedelmes fény izzott.

– Végre itt vagy – mormolta Javier.

Diadalmas hangja úgy járta át Carla testét, mint egy áramütés.

Javier még közelebb ment hozzá.

– Nem gondoltam volna, hogy egyszer ez a nap is eljön. El se tudod képzelni, hányszor volt, hogy már majdnem feladtam. De a bosszú hidegen tálalva a legjobbat. Így mondják, nem?

Carla megdermedt.

– Bosszú?

Javier közelebb hajolt, mintha titkot akarna elárulni.

– Szerencsére nagyon türelmes ember vagyok – mormolta. – Tudtam, hogy bízhatok benned és az apádban, túl mohók vagytok ahhoz, hogy nemet mondjatok az ajánlatomra.

Carla tátott szájjal bámult rá.

– *Dio mio* – sóhajtott fel.

Javier kiegyenesedett, ajka gonosz mosolyra húzódott.

– Három éve várok erre az arckifejezésre.

Tehát becsapta. Csapdát állított neki, ő pedig szépen belesétált.

Jéghideg pánik tört fel benne. Mintha távolról hallotta volna Javier hangját. Egy erős kéz ragadta meg a könyökét.

– Mi bajod, Carla? Vagy hívjalak inkább jéghercegnőnek? Nem így hívnak a médiában?

Carla állt egy darabig némán, aztán sikertelenül próbált elnyomni egy hisztérikus kacajt. Furcsán jó érzés volt elengedni magát, annyira jó, hogy abba se tudta hagyni a nevetést.

Javier finoman megrázta.

– Carla!

A nevetése úgy halt el, mintha a férfi megnyomott volna egy kapcsolót.

– Azt hittem, neked Miss Nardozzi vagyok.

– Mi bajod, Carla? – ismételte meg Javier bosszúsan.

– Mit érdekel az téged?

– Nem érdekel, de jobban szeretem, ha egy nő nem úgy viselkedik, mint egy zombi, amikor velem beszélget.

– Most szívesebben lennék zombi.

Javier felvonta egyik sötét szemöldökét.

– Tessék?

Carlának megint nevetnie kellett.

– Látnod kéne az arcodat, Javier. Nem úgy mennek a dolgok, ahogyan elképzelted? Azt hitted, hogy majd sírva összeomlok? Azt hitted, hogy... Mit csinálsz? – sikoltott, amikor két erős kar felemelte.

Javier néhány lépéssel átvágott vele az irodán, s hagyta, hogy a falon lecsúszva ismét lábra álljon. Egy végtelen hosszú másodpercig csak bámulták egymást.

Carla nem tudta volna megmondani, melyikük mozdult meg előbb. Zihálását Javier szája fojtotta el. A kábulatot elsöpörte az intenzív érzések áradata. Vad csókjuk olyan volt, mint egy párbaj, kezük kutatva tapogatta a másikat, míg nem maradt más, csak a kék, amit Carla három év óta csak álmaiban élt át. Lábujjhegyre állt, hogy még többet kapjon belőle.

Javier elmélyítette a csókot, keze Carlát ölelte, erős combjával szétnyitotta a lábát, Carla érezte a merevedését. Felemelte a kezét, s a férfi hajába túrt. Többet akart, többet, többet, többet. De hirtelen visszazuhant a valóságba, amikor Javier megragadta a két karját, és a fejétől kétoldalt a falhoz szorította.

– Most már figyelsz rám? – kérdezte rekedten.

Hideg tekintete úgy érte Carlát, mint egy tördöfés.

– M... mit fogsz csinálni velem?

Javier kivillantotta a fogait, aztán orra hegyét Carla orrához dörzsölte, de ennek a gesztusnak semmi köze nem volt a kedveskedéshez.

– Hová lenne az élvezet, ha előre elmondanám, *principessa*? Csak egyet kell tudnod: mire

végeztem veled, Carla Nardozi, keservesen meg fogod bánni, hogy három éve kihasználtál. És térden állva fogsz bocsánatért könyörögni.

1. FEJEZET

Egy hónappal később

– Uram, azt hiszem, be kellene kapcsolnia a tévét.

– Miért? – kérdezte Javier Santino, fel sem nézve az asztalon lévő papírokból.

Sóhajtott, amikor titkárnője maga nyúlt a távirányítóért. Ha nem lenne olyan jó munkaeerő, ezért kirúgná.

– Minden csatornán Carla Nardozziról beszélnek – mondta Shannon, és újra kiment.

Javier megdermedt. Egész életében csak két névnek volt olyan ereje, hogy megakasztotta a lélegzetét: az első három évtizedben az apjáé, aztán a harmincadik születésnapját követő naptól Carla Nardozzié is. Mindkét név jéghideg dühöt keltett benne.

Carlával folytatott rövid viszonyának emléke még most, három évvel később is késként hasított a bordái közé. Bár utálta magát a gyengeségeért, egyszerűen képtelen volt túllépni rajta, és ez csak még jobban feldühítette.

– Miss Nardozzi állapota kritikus, de stabil – mondta a hang a tévében. – Orvosai mesterséges kómába helyezték a római klinikán, ahová tegnap szállították be helikopterrel az edzésen történt balesete után. Edzőjét, Tyson Blackwellt jelenleg kihallgatják...

Javier eldobta a távirányítót.

– Shannon!

Kinyílt az ajtó.

– Igen, uram?

– Mondja meg a pilótámnak, hogy készítse elő a gépet. Azonnal indulunk Rómába.

– Rendben.

Javier a mobiltelefonjáért nyúlt.

– Draco Angelis – jelentkezett egy mély hang.

– Mikor történt ez, és miért nem értesítettek azonnal?

– Épp most akartam felhívni – válaszolta Draco rövid szünet után.

– Ha továbbra is együtt akar működni a céggel, ilyesmi nem fordulhat elő még egyszer.

– Csak pár perccel előzött meg, Santino. – Draco hangosan kifújta a levegőt. – Van még valami, amit tudnom kellene?

Javier megpróbálta kordában tartani az érzéseit. Ez csak üzlet, semmi más.

– Azok után, hogy több millió dollárt fektettem az ügyfelébe, a tévéből kell értesülnöm a balesetről?

– Nem, természetesen nem. Teljesen igaza van.

– Mikor történt ez?

– Tegnap.

– És miért van kómában?

– Meg akartak győződni róla, hogy nem szenvedett agykárosodást. Azóta már felébredt, és az orvosok bizakodóak, úgy tűnik, túl van a nehezen.

Javier kifújta a levegőt.

– Most indulok a repülőtérre. Legyen szíves, tájékoztasson az állapotáról.

– Eljön személyesen Olaszországba?

Javier felkapta az aktatáskáját, és az ajtó felé indult.

– Szerintem van rá okom, hogy érdekeljen a gyógyulása. Pár óra múlva találkozunk. – Javier befejezte a hívást, és a titkárnője asztalához lépett. – Mondjon le minden programot, amíg másképp nem rendelkezem.

Carla felemelte a fejét, és rögtön beléhasított a fájdalom.

– *No, signorina*, ne mozogjon.

Újra ellazult, s a fájdalom enyhült egy keveset. A zavarodottság azonban megmaradt. Homályos képek és hangok futottak át a fején. Biztos álmodott. De nem, ezek a képek és hangok nagyon is valóságosak. Az apja hangja... és az a másik, mélyebb hang...

Nagyot dobbant a szíve. Javier hangja jéghideg volt – egészen a csókjukig. Az emlékre átforrósodott az arca. Aztán arra gondolt, hogyan lökte el magától a férfi. A gyűlölködő tekintetére. És nem hibáztatta: azok után, amit három évvel ezelőtt tett, Javiernek minden oka megvan, hogy gyűlölje. Megsemmisítő csapást mért az egójára, s egy olyan büszke férfi, mint ő, ezt soha nem bocsátja meg neki.

De akkor miért csókolta meg? Vagy megcsókolta egyáltalán? Zavarodottsága egyre nőtt. Kezét a fejéhez emelte, és felzihált, amikor egy fájdalmas pontot érintett. A másik karjában tompa lüktetés hívta fel a figyelmét, hogy be van gipszelve.

Kiszáradt torokkal nyelt egyet.

– Hol vagyok?

Az idősebb ápolónő közelebb lépett az ágyhoz.

– Egy római magánklinikán. Csúnyán elesett, súlyos agyrázkódása volt.

Hát persze. Carlában felidéződtek az események. A veszekedés az apjával. Aztán az edzővel, Tysonnal. A baleset előtti pillanatokban az ösztönei azt súgták, álljon meg. Aztán a kanyar, a jég félelmetes sebességgel közelít, s ő kinyújtja a karját, hogy felfogja az esést...

– Mióta vagyok itt?

– Három napja. Nagyrészt aludt, de már elkezdődött a gyógyulás. Most hívom a doktort, aztán jöhet a családja. Már alig várják, hogy lássák.

– *Várják?* – kérdezte Carla zavartan. Az apja volt az egyetlen családtagja.

– Igen – válaszolta az ápolónő. – A papája végig itt volt, aztán jött egy fiatalember. Most is idegesen járkal a folyosón. – Az ápolónő rákacsintott. – Szerencsés, hogy ilyen tüzes férfi van az életében.

– Én... *micsoda?*

Az ápolónő megpaskolta a kezét.

– Ne aggódjon, a doktor mindjárt itt lesz – azzal távozott.

– Signorina Nardozzi, örülök, hogy felébredt – köszöntötte az orvos néhány perccel később.

Carla bólintott. Miközben a doktor megvizsgálta, lassan oszladozni kezdett a köd az elméjében. A démonjai elől menekült, azért történt a baleset, döbbent rá. Túlhajszolta magát.

A szerződés aláírását követő hetekben az apja ridegebbé vált, mint valaha, és Carla belátta, hogy itt az ideje meghozni a döntést.

– Az apja említette, hogy minél hamarabb újra edzeni akar – mondta a doktor. – Igaz, hogy a következő verseny két hónap múlva lesz?

– Igen.

– Mindenképp azt tanácsolom, hogy a következő hónapokban ne edzen. Ha minden a legjobban alakul, két hét teljes pihenő a minimum. Négy hét, mire újra elkezdheti a megerőltető testmozgást. A törött csuklójának pedig egy kicsit hosszabb pihentetésre lesz szüksége.

– És a nyilvános szereplések, fotózások? Kötelezettségeim vannak...

Az orvos a homlokát ráncolta.

– Erősen ajánlom, hogy legalább két hétig ne legyen semmilyen terhelés. Utána esetleg, ha felvesz egy ápolónőt...

Carla a fejét csóválta.

– Arra semmi szükség, tudok én magamtól is...

– A lehető legjobb ellátást fogja kapni. Erre a szavamat adom, doktor úr.

A mély hang hallatán Carlának elakadt a lélegzete. Javier lépett be a szobába.

– Te mit keresel itt? – kérdezte rekedten Carla.

Javier felvonta a szemöldökét.

– Tele van a média a balesetteddel – mondta gúnyosan. – A rajongóid a kórház előtt táboroznak. Gondolod, hogy én ilyen helyzetben távol maradnék?

– Kösz, hogy aggódsz értem, de amint látod, magánbeszélgetést folytatok az orvosommal, szóval ha megbocsátasz...

A doktor idegesen megköszörülte a torkát.

– Sajnálom, *signorina*, én úgy értettem az apját, hogy signor Santino itt lehet.

– Ehhez nem volt joga.

Feszült csend lett, aztán Javier alig észrevehetően elmosolyodott.

– Ki akarnál dobálni, Carla?

– Majd később visszajössz. – De inkább ne.

– Persze, de mért tenném? Szerintem a doktor úr épp azt akarja mondani, hogy a hazaengedés után is kímélned kell magad. Úgyhogy felmentelek minden kötelezettséged alól, amíg teljesen fel nem épülsz. Azonkívül éjjel-nappali ápolást kapsz.

– Kiváló döntés – bólogatott buzgón az orvos.

– Ez igazán nagylelkű tőled, de nincs szükségem a segítségedre – mondta Carla.

Javier közelebb lépett.

– Talán elfelejtetted, de van egy kis kiegészítés a szerződésben. A cégem, tehát én is, jogosultak vagyunk lépéseket tenni az egészségi állapotod javítása érdekében, ha ez a szerződés szempontjából releváns. És egy több hónapos kiesés eléggé relevánsnak tűnik.

Carla csak nehezen tudta elszakítani a tekintetét Javier érzéki szájáról.

– Sajnálom, hogy a balesetem kellemetlenséget okozott.

– Igen, ez tényleg sajnálatos. De amíg együttműködsz, addig nem fogok érte szemrehányást tenni. Vagy inkább az ügyvédeinken keresztül rendezzük az ügyet?

Az orvos még egyszer aggódva megköszörülte a torkát.

Javier feléje fordult.

– Ha végezték, szeretnék négyszemközt beszélni Miss Nardozzival.

Az orvos és az ápolónő kiment. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Carla ijesztően szűknek érezte a szobát. Minden porcikájával érzekelte a férfit, aki most félelmetes csendben vizsgálta sötét szemével. Lassan végigsiklatta rajta a tekintetét, és olyan helyeken időzött el, hogy Carla visszafojtotta a lélegzetét. Olyan gyengeség járta át a testét, amelynek semmi köze nem volt a sérüléseéhez.

Így volt ez köztük az első pillanattól kezdve, amikor Miamiban találkoztak. Az a három évvel ezelőtti hétvége örökre beleégett a memóriájába. Egy naiv huszonéves lány, aki lázad a korlátok ellen. Egy veszélyesen vonzó férfi, aki üstökösként keresztelte az útját. Carla csak másnap reggel döbbsen rá a brutális valóságra: sokkal többet kockáztatott, mint a függetlenségét.

– Most hirtelen nincs mit mondanod? – kérdezte Javier.

– De, rengeteg mondanivalóm van – felelte Carla rekedten. – Csak látom, hogy mindenáron fontoskodni akarsz. Gondoltam, megvárom, amíg kifáradsz.

Javier szárazon elmosolyodott.

– Nem fáradok ki olyan könnyen. Nem emlékszel?

Carlának perzselő forróság szökött az arcába.

Javier közelebb lépett, elvette az éjjeliszekrényről a vizespalackot, öntött a pohárba, szívószálat tett bele, és odanyújtotta Carlának.

– Igyál.

Carla vissza akarta utasítani, de fájt a torka, és pokoli szomjas volt, hát elfogadta.

Javier hagyta inni pár kortyot, majd óvatosan kivette a poharat a kezéből.

– Lassan, ne mindet egyszerre.

Carla gúnyos hangot hallatott.

– Elment a közönséged, ne tegyél úgy, mintha érdekelne az egészségedem.

Javier visszatette a poharat az éjjeliszekrényre.

– Nem színlelek én semmit. Az egészségednek szorosan köze van azokhoz a milliókhoz, amiket

elveszíthetek, ha nem teljesíted a szerződést. Mondd el, hogy történt a baleset.

Carla a homlokát ráncolta. Hagyta, hogy az érzelmei irányítsák. Nem hallgatott az ösztönére, mely azt súgta, hiba Tyson Blackwell-lel edzeni. A pokolba is, Draco már többször figyelmeztette, hogy vigyázzon Blackwell-lel.

Összeszorította az ajkát.

– Hiba volt. Bár ne történt volna meg.

Amint ezt kimondta, minden vér kiszállt az arcából. Csak egy pillantást kellett vetnie Javierre, hogy lássa, a szavai órá is ugyanolyan hatással vannak. Mert ugyanezeket a szavakat mondta neki három évvel ezelőtt is.

– Öö, úgy értem...

– Felfogtam. Úgy tűnik, az a szokásod, hogy sorozatban hibázol. Azt kérdezted, mit keresek itt. Egyszerű, *querida*: itt az ideje, hogy beváltsam az ígéretemet, amit egy hónapja tettem neked.

2. FEJEZET

Carlának összeszűkült a gyomra.

– Ezt hogy érted?

Javier az ablakhoz sétált, kibámult rajta. Csak egy perc múlva fordult meg.

– Azért választottunk a J. Santino luxusmárka arcának, mert egyesíted az ártatlanság illúzióját az ambícióval.

– Ha ezt bóknak szántad, akkor adj pár másodpercet, hogy átgondoljam.

Javier megvonta a vállát.

– A sikered magáért beszél. Legalábbis a közelmúltig így volt.

– Igen, és?

– De az utóbbi időben a döntéseid... csalódást keltőek voltak. Enyhén szólva.

– A döntéseim?

– Addig halogattad a tárgyalásokat Angelis ügynökségével, amíg megfenyegetett, hogy nem képvisel tovább. Aztán ragaszkodtál hozzá, hogy olyan edzőt vegyen fel melléd, akinek a híre eleve el kellett volna hogy riasszon.

– Az előző edzőm nyugdíjba ment. Úgy volt, hogy Blackwell csak ideiglenesen...

– Blackwell arról ismert, hogy kíméletlenül túlzásba viszi az edzéseket. Eleve el se kellett volna kezdened vele dolgozni.

– Én sem akartam. Apám a tudtom nélkül szerződtette – dűnnyögte Carla.

– Akkor valaki mást kellett volna felvenned.

Carla össze is vitatkozott ezen az apjával, és kiderült, hogy azért nem tud másik edzőt felvenni, mert nem maradt rá pénz. És még más olyan dolgok is kiderültek, amiket Carla most már nem akart egyszerűen szőnyeg alá söpörni, akkor sem, ha ehhez szembe kell néznie a fájdalmas igazsággal: az apja sokkal jobban szereti az általa szerzett pénzt és presztízst, mint őt magát.

Huszonegy évesen, az anyja halála után nagyobb szüksége volt az apjára, mint valaha. A kapcsolatuk már akkor is zűrös volt, de valamiért azt remélte, ha megteszi az apját menedzserének, azzal javít a helyzeten. Az apja pedig gátlástalanul kihasználta a sebezhetőségét, és többéves szerződéssel magához kötötte.

De Carla bebeszélte magának, hogy mélyen legbelül az apja mégiscsak szereti őt, és megbocsátott a férfinak. Azt viszont, hogy három évvel később megpróbálta férjhez adni Draco Angelishez, hogy megszilárdítsa jövedelmező munkakapcsolatukat, a mai napig nem bocsátotta meg neki.

– Szóval pontosan miért is vagy itt? – kérdezte, erőnek erejével Javierre irányítva figyelmét. – Szeretnéd, ha minél előbb talpra állnék?

– Többek közt. De leginkább azért, hogy ez – Javier óvatosan megérintette a kötést a halántékán – és ez – ujjá a lány csuklójára csúszott – ne történjen meg újra.

Carla összeszorította a fogait, és megpróbált nem venni tudomást a testét átjáró forróságról. Elhúzta a karját.

– Ne érj hozzám.

– Hasznos lenne, ha együttműködnél. És nézz rám, amikor hozzád beszélek.

Carla vonakodva felemelte a tekintetét.

– Mondtam, hogy egyedül is boldogulok, ha otthon leszek Toszkánában.

– Nem mész vissza Toszkánába.

– Dehogynem. Az az otthonom.

Még akkor is, ha a ház inkább tűnt múzeumnak, amellyel az apja önmagát ünnepelte a lánya sikereiért. De ez volt az egyetlen otthon, ami megmaradt neki.

– A legközelebbi tűrhető kórház majdnem száz kilométerre van onnan. Szerencséd, hogy volt a közelben mentőhelikopter, amikor elestél, de nem szabad kísértetni a sorsot.

- Jó, akkor Rómában maradok. Kibérelek egy lakást.
- Nem. New York vagy Miami sokkal jobb.
- Neked.

– Persze hogy nekem. Pár héten belül bevezetek egy fontos termékcsaládot, most ezzel kell foglalkoznom. Nem ülhetek gépre minden alkalommal, amikor valami újabb buta döntést hozol. Különben is, a szerződés szerint előbb-utóbb mindenképp New Yorkba kellett volna jönnöd. És mielőtt megint az apádat használnád kifogásként, már beszéltem vele. Beleegyezett.

Carlát elöntötte a keserűség. Szeretett volna csúnyákat mondani az apjára, de inkább nem szólt semmit, mert azzal csak még több muníciót adott volna Javiernek, aki később bosszút állt volna az apján.

- Minden ügyfeledre ennyire odafigyelsz?

– *No, querida*, csak a jéghercegnőkre, akik azt hiszik, hogy fontosabbak az emberiség többi részénél.

- Én nem hiszem azt.

- Kár tagadnod. Személyesen megtapasztaltam, nem emlékszel?

Ez betalált. Carla megnyalta kiszáradt ajkát.

- Az már nagyon régen volt, Javier... három éve... Az nem is én voltam... Én nem...

– Ne fáradj, csak még jobban belebonyolódsz. Csak egyvalami köt minket össze, mégpedig üzlet. Neked csak annyit kell tenned, hogy bemagolsz néhány sort, és úgy teszel, mintha a J. Santino-termékek olyan létfontosságúak lennének számodra, mint a levegő. És pontosan ezt fogod tenni, amint elég jól leszel. Addig is eljátszod az ártatlan báránykát a nyilvánosság előtt. De amikor kettesben vagyunk, kímélj meg a hazugságaidtól. Ez egyszerűen kínos és megalázó.

Carlának elszorult a torka, alig tudott megszólalni.

– Annyira megtapostam az egódat, hogy nem tudod elfelejteni, ami köztünk történt? És ne csinálj úgy, mintha csak azért lennél itt, mert odafigyelsz a befektetésedre. Több mint ezer alkalmazottad és egy sereg ügyvéded van, akik foglalkozni tudnának ezzel. Nem kellett volna idáig repülnöd azért, hogy... – Elhallgatott.

- Hogy? – kérdezte Javier szinte már unottan.

– Szerintem én vagyok az egyetlen nő, aki valaha is visszautasította a hírhedt playboyt, Javier Santinót, és ezt te meg akarod bosszulni.

Javier közömbösen megvonta a vállát.

- Miért érdekelne ez engem? Könnyen kapható voltál, én meg jól éreztem magam.

– Ha jól érezted magad, miért utálsz ennyire? – fakadt ki Carla, de rögtön megbánta. Pontosan tudta, miért utálja Javier.

– A gyűlölet értelmetlen, nem vesztegetem rá az időmet. De nekem fontos az önbecsülés – veled ellentétben.

- Ezt hogy érted? – ráncolta Carla a homlokát.

– Mindketten tudjuk, hogy a közönségnek eljátszod az ártatlant. Szemérmetlenül. Nem lep meg, hogy rámászol egy férfira, de ha ez a férfi egy másik nőnek a vőlegénye, az már más tészta. Azért jöttem ide, hogy figyelmeztesselek, Angelisnek menyasszonya van. Ha továbbra is futsz utána, abból előbb-utóbb botrány lesz, és te is tisztában vagy a következményekkel.

- Hogy én futok Draco után? Dehogyan. Nem tettem semmi rosszat...

- És azok a képek másfél hónapja a jótékonysági bálon? Az mind hamisítvány?

Carla összerendezte a büntudattól.

- Nem az volt, aminek látszik... Mármint: megöleltük egymást, de az nem jelentett semmit.

Draco a legjobb barátnője, Maria Angelis bátyja volt, és az az idősebb fiútestvér, aki neki nem adatott meg. Persze volt egy rövid időszak tinédzser korában, amikor rajongott érte, és párszor arra használta, hogy megvédje magát a nemkívánatos hódolóktól, de Draco ezt sosem vette rossz néven, és a menyasszonya sem.

- Nálad semmi sem az, aminek látszik – mondta Javier gúnyosan.

- Gondolj, amit akarsz. Nem tartozom magyarázattal a magánéletem miatt. Ha elmondtad,

amit akartál, akkor légyiszi, menj el.

Javier hallgatott egy sort, majd azt mondta:

– Ha beleegyezel, hogy eljössz velem New Yorkba.

– Ez is része a nagy bosszútervnek?

– Talán igen, talán nem. De amíg megkapom, amit akarok, esetleg kapsz egy kis haladékat.

Carla felsóhajtott, és fáradtan lehunyta a szemét.

– Győztél. New York, Miami, Róma... őszintén szólva nem igazán érdekel. A lényeg, hogy végre hagyjál békén.

Javier lenézett rá. Carla bőre furán sápadt volt. Bűntudat fogta el. Hogy kínozhatja így, amikor pihennie kellene?

Néhány perc múlva rájött, hogy Carla nemcsak tetteti az alvást, hanem tényleg elaludt. Légzése nyugodt és egyenletes volt, vonásai elernyedtek.

Javier már az ajtónál járt, de megtorpant. Valami visszatartotta. Két órával később még mindig a szobában ült, az alvó Carlát nézte, és a múlton elmélkedett.

Tizenhét éves korában felkereste azt a férfit, akiről azt mondták, hogy az apja. Aztán másodszor is, miután az anyja meghalt. Mindkét találkozás katasztrofálisan sikerült, de nem hagyta, hogy ez elcsüggesse. Oké, egész életében hiányolta az apját, és az ember, akinek a vére az ereiben folyt, fattyúnak nevezte. És akkor mi van? Mit árthat neki ezzel?

Rájött, hogy jól megvan ő család és kapcsolatok nélkül is. Az emberek többnyire úgyis csak becsapják egymást. És az az ideális család, amelyet messziről úgy irigyelt gyerekkorában, most beharcot vívott az örökségért és a nemesi címért.

Ő már többet elért életében, mint az úgynevezett ősei nemzedékek alatt.

És mégis: a mai napig fájt az elutasítás...

Megmozgatta elgémberedett vállát, és megpróbálta elhallgattatni a hangokat a fejében.

Carla megmozdult álmában, és motyogott valamit. Javier az arcát nézte. Mi vonzotta benne három éve? Egyáltalán nem az esete. Vékony és törékeny, ő pedig inkább a gömbölyded és temperamentumos nőket szerette.

És mégis, már attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta, lenyűgözte tündérszerű szépsége, karamellszín csíkokkal tarkított csokoládébarna haja, élénkzöld szeme és a teste, amelyet mintha egyenesen az ő kezének formált volna a természet. Most nézte telt ajkát, mellét, mely szabályos ütemben hullámozott a vékony takaró alatt. Mindazok dacára, ami akkoriban történt, képtelen volt leküzdeni a vágyait.

Felugrott. Hogy süllyedhetett odáig, hogy kéjenc módjára legeltesse a szemét egy beteg, alvó nőn?

De Carla Nardozi nem akármilyen nő. Ez a nő visszautasította, mert nem volt elég jó neki. Úgy nézett rá, mint aki nem ér annyit, hogy szóba álljon vele.

De még mielőtt az együttműködésük véget érne, Carla minden egyes szót, amit mondott neki, minden megvető pillantást, minden sértő gesztust vissza fog vonni. Erről gondoskodik.

3. FEJEZET

Még mielőtt teljesen felébredt volna, Carla már tudta, hogy Javier még mindig ott van.

Aludt, és Carla kihasználta az alkalmat, hogy alaposan megnézzze magának. Szeme az erős combokra, keskeny csípőre tapadt, aztán följebb araszolt a széles vállakra, edzett felsőtestre, melyet bármelyik sportoló megirigyelne. Arcának bűnösen vonzó vonásai első pillanattól kezdve lenyűgözték Carlát, és ez semmit sem változott.

Égett az arca, ahogy visszagondolt, miket művelt ez az érzéki száj a testével azon az önfeledt, gondtalan éjszakán Miami-ban. Javier minden kívánságát teljesítette, sőt annál is többet – és Carla másnap reggel pánikba esett. Tudta, hogy Javier csak fájdalmat okozna neki: hírhedt volt arról, hogy sűrűn cserélgeti a barátnőit.

– Nagyon ábrándosan bámulsz. Hajlamos vagyok elfelejteni, milyen borzadva néztél akkor.

Carla majdnem kiugrott az ágyból.

– Tudok *bármit* is mondani, hogy ne hánytorgasd fel állandóan az akkori viselkedésemet?

Javier tekintete hideggé vált.

– Akkor azt mondtad, hiba volt lefeküdni velem. Így utólag persze már látom, hogy kezdettől fogva csak kihasználtál, és ahogy azóta viselkedsz, az egyértelműen bizonyítja, hogy komolyan is gondoltad, amit mondtál. Átvertél – akkor most mért kéne elhinnem, hogy igazat mondasz, és nem csak a büszkeségedet mented?

– A büszkeségedet? – ismételte Carla zavartan.

– Angelis másik nőt jegyzett el, nem igaz? Úgy döntött, nem akar veled lenni. És persze nem akard, hogy a világ megtudja, mit érzel iránta.

– Nem vagyok belé szerelmes.

– Akkor miért csókoltad meg múlt hónapban?

– Elhinnéd, ha azt mondanám, hogy tévedés volt?

Javier lendületesen felállt.

– Nem. Tény, hogy még mindig odavagy érte. Amit egyszer a fejedbe veszel, attól nem tágítasz, és nem érdekelnek a következmények.

– Ez nem igaz. Soha nem tennék olyat, ami...

– Dehogynem. – Javier közelebb lépett. S megállt szorosan az ágy előtt. – A tények magukért beszélnek.

– Nyilván már megvan rólam a véleményed. – Carla fáradtan csóválta a fejét. – De miért vagy még itt? Már mondtam, hogy veled megyek New Yorkba.

Javier vállat vont.

– Elaludtál, mielőtt megígérhetted volna, hogy a jövőben távol tartod magad Angelistől.

– Ő az ügynököm, nem tudom távol tartani magam tőle!

– Dehogynem tudod, és azt is fogod tenni. Angelisnek van elég embere, nem muszáj személyesen tartanotok a kapcsolatot. Majd beszélek vele.

– Ha nem tudnám, hogy nem így van, azt hinném, féltékeny vagy.

Javier szárazon felnevetett.

– Ne hízelegj magadnak.

Carla az ép kezével megragadta az ágykeretet, és megpróbált felülni.

– Mit csinálsz? Nem szabad felkelned.

Carla megingott, aztán visszanyerte az egyensúlyát.

– Ki kellennem vécére. Vagy ezt is megtiltod?

– Ne butáskodj.

Carla ismét megingott, most még jobban, mint az imént, de a következő pillanatban két erős kar felemelte.

– Mit csinálsz? Tegyéél le!

– Nem járkálhatsz.

Javier biztos léptekkel a szomszédos fürdőszobába vitte. Carla egy pillanatra engedett a kísértésnek, és Javier mellkasára hajtotta az arcát, mire nyomban körülvette összetéveszthetetlen, férfias illata.

Javier óvatosan talpra állította.

– Most már elengedhetsz – mondta Carla.

– Boldogulsz egyedül? Hívhatom a nővért...

– Nem kell.

Javier leeresztette a kezét, és hátralépett.

– Csak óvatosan. És ne zárd be az ajtót.

– Nem vagyok porcelánból. Többször estem már el, mint a legtöbb ember egész életében.

– Ettől most jobban kéne éreznem magam?

Carla becsukta maga mögött a fürdőszobaajtót, aztán szörnyülködve bámulta a tükörképét. Szeme körül zúzódások sötétlettek, haja fénytelen volt, tekintete űzött. Aztán majdnem hisztérikusan felkacagott. Apja mindenben tökéletességet várt el tőle, amióta az eszét tudta, és ő engedelmeskedett, hogy ne hívja ki a haragját – és azért is, mert igazi énjét a maga kételyeivel és gyöngeségeivel könnyebb volt a tökéletes hercegnő álarca mögé rejtenie.

Hát, a külseje most minden, csak nem tökéletes.

Amint az orvos aznap délután aláírta az elbocsátási papírokat, Javier máris akcióba lendült.

– Apád elhozta a holmidat. Ma este a szállodámban alszunk, holnap pedig repülünk New Yorkba.

Carla végigsimított sötét narancssárga ruháján. A nővér segítségével lezuhanyozott, haját szokás szerint szoros kontyba kötötte. Amikor meglátta a kórház előtt várakozó rajongókat, örült, hogy fordított némi gondot a megjelenésére.

– Nem kell tanúskodnom a rendőrségen? – kérdezte Javiertől, miközben a karján kísértelt a klinikáról. – Olvastam, hogy Blackwell ellen vádat emelnek.

– Ezt ma délután elintézzük. De csak ha úgy érzed, készen állsz rá. Beszéltem a rendőrséggel, nem kell a vallomásod ahhoz, hogy bíróság elé állítsák.

– Tényleg?

– Angelis megbízott valakit az apád emberei közül, hogy figyeljen oda rád, és ő levideózta, ahogy Blackwell erőlteti azt az ugrást. De miért hallgattál rá?

Carla mély levegőt vett.

– Sok minden járt a fejemben, nem tudtam tisztán gondolkodni. De már több mint tucatszor megcsináltam azt az ugrást.

– Angelis miatt nem tudtál koncentrálni? Vagy amiatt, amit apád csinált a pénzzel?

– Te tudsz erről? – nézett nagyot Carla.

– Mindenről tudok, *querida*. A kezemben vagy. Egyetlen mozdulattal tönkretehetlek.

Carlát bénító gyengeség fogta el, nem tudott megszólalni.

– Hallod, mit mondtam, Carla?

– Tisztán. Azt, hogy tönkre tudsz tenni. Te mindenható vagy. Bocs, hogy nem borulok térdre, de nem vagyok olyan állapotban.

Javier összeráncolta a homlokát.

– Mi bajod van? Nem fizikailag értem. Ez az apátia nem illik egy ilyen kaliberű sportolóhoz.

Carla keserűen felnevetett.

– Szóval még vágjak is jó képet hozzá?

– Nem képviselheted a termékeimet ilyen negatív aurával.

– Majd dolgozom a pozitív kisugárzásomon. Ez elég lesz?

– Ez nem vicc, Carla.

– Nyugi, tudom.

Hamarosan megérkeztek az ötcsillagos szállodába Róma szívében. Javier a penthouse lakosztályt

bérelte.

Carla megtorpant, amikor a fényűző szobába lépve meglátta az apját, mellette az ő néhány bőröndjével. Ökölbe szorította a kezét. Ismét ott van, ahol Olivio Nardozzi akarja.

– Nekem most el kell intézennem néhány telefont – mondta Javier. – Biztos sok megbeszélőnivalótok van. Carla, a vacsora nyolckor lesz. Előtte még pihenj egy kicsit.

Mielőtt Carla válaszolhatott volna, Javier már magukra is hagyta őket. Apja letette a poharát, és odament hozzá.

– *Mia figlia*, úgy örülök, hogy jobban vagy. Hogy érzed magad?

Carla nem reagált, amikor apja mindkét felől megpuszilta. Olivio hátralépett, és Carla zaklatott kifejezést látott a szemében, és mintha fagyott volna.

– Jól vagyok – válaszolta könnyedén.

Apja már régen megtanította, hogy nem szereti, ha érzelmeket mutat, főleg nem gyengeséget. Kiskorától fogva fegyelmezettnak és céltudatosnak kellett lennie. Érzelemmentesnek.

– Remélem, a kórházban megjött az eszed – dünnyögte olaszul Olivio.

Carla összeresztette belül.

– Ha arra gondolsz, hogy lemondtam-e arról, hogy a saját életemet éljem, akkor csalódást kell okoznom. Most egy darabig szünetet tartok a korcsolyázásban, még nem tudom, meddig. De amint eldöntöttem, szólni fogok.

– Santino tud erről a nevetséges ötletéről? Nem hiszem, különben már a bíróságon lennénk szerződészegés miatt.

Carla az ajkába harapott.

– Majd beszélek vele, ha meghoztam a végső döntést. És megköszönném, ha kimaradnál ebből.

Az apja tekintete megkeményedett.

– Nélkülem nem tartanál itt, kislány.

– Mármint a büntetéseid, az állandó kritizálásod meg a szigorú szabályaid nélkül, amik miatt nem lehetett saját életem?

– Én formáltalak azzá, ami vagy, és gondoskodtam róla, hogy bekerülj sporttörténelembe.

– Persze, fenyegetéssel és megfélemlítéssel. Folyton azzal fenyegettél, hogy te is elhagysz, mint a... – Carla zihált.

– Gyerünk, mondd ki! Ahogy a *mammád*?

Carla egész testét átjárta a fájdalom.

– Mindketten tudjuk, ki tehet a haláláról, nem igaz? – kérdezte.

Olivio dühösen hadonászott.

– Nem is reagálok ilyen gyerekes megjegyzésekre. Bemocskolod az emléket ezekkel a gonosz szurkálódásokkal.

– Hogy mersz azzal vádolni, hogy bemocskolom az emléket? Csak a temetés reggelén mondtad el, hogy meghalt.

– Volt az a verseny, amit meg kellett nyerned. Attól féltem, a hír eltereli a figyelmedet.

– Mindig, amikor azt hiszem, hogy talán mégiscsak van benned egy szikra emberség, bebizonyítod, hogy mekkorát tévedtem.

Silvio arca kemény, áthatolhatatlan maszkká változott.

– Nem tudom, mi van veled az utóbbi hetekben, de bármi is az, javaslom, hogy New Yorkban gondold át jól, mi a fontos. Ha nem rontod el, akkor a Santinóval kötött üzlet után révbe értünk. Először elleneztem, hogy a teljesítményed alapján fizessen, de azt kell mondanom, okos dolog volt tőle. Ezzel jól kordában tart.

– Már nem vagyok gyerek. Már nem ijesztesz meg, ha azzal fenyegetsz, hogy elhagysz.

– Nem azért juttattalak el idáig, hogy most mindenféle bolondériáid legyenek. Csak a lúzerek meg a rég elfelejtett sztárok beszélnek olyanokat, hogy meg akarják találni önmagukat. Szerződésben vállaltad, hogy huszonöt éves korodig én vagyok a menedzsered, és én nem engedlek el ilyen könnyen. Ha kell, bíróságra viszlek.

Carlának összeszorult a mellkasa.

– Képes lennél megtenni? A saját lányoddal?
– Annak a lánynak, aki hat héttel ezelőtt voltál, eszébe se jutott volna ilyen nevetséges ötlet.
Nem tudom, mi lesz a jótékonysági bál után...
– Ne játszd az ártatlant! Tudom, hogy pénzt ajánlottál Draco menyasszonyának, hogy hagyja el, és te hozzáadhass. El tudod képzelni, mit éreztem, amikor Maria elmesélte?
– A te érdekedben tettem. Valamikor odavoltál érte, teljesen észszerű megoldásnak tűnt.
– Már nem a középkorban élünk, én döntök a jövőmről.
– Tévedsz. Ha azt hiszed, hagyom, hogy...
– Szerintem ideje mennie, hogy a lánya pihenhessen – szólt közbe Javier az ajtóból.
– Légyszi, te maradj ki ebből – mondta Carla, akinek elege volt már a parancsolgató macsókból. Javier továbbra is az apját nézte.
– Gondolja, hogy ez a megfelelő alkalom az eléggé vitatható családi problémáit intézni?
Olivio biccentett.
– Jól van. Majd beszélünk, ha jobban leszel, *cara* – mondta a lányának.
Hidegen arcon csókolta, és távozott.
– Egész nap ott fogsz állni? – kérdezte Javier.
– Igyekszem minél kevesebbszer egy légtérben lenni veled.
Javier vett egy mély levegőt.
– Vigyázz, *principessa*, nem tűröm a végtelenségig a sértegetést.
– Szeretnék átöltözni.
Javier néhány másodpercig nézte, majd megfordult, és Carla követte egy szobába. A penthouse többi részéhez hasonlóan ez a szoba is antik és modern bútorokkal volt berendezve, a nagy ablakokból ámulatba ejtő kilátás nyílt az esti Rómára.
De mindenekelőtt a széles ágy vonzotta a tekintetét. Már a selyem ágytakaró is arra csábította, hogy belesüllyedjen.
Elöntötte a pír, mert egy másik ágy jutott eszébe, egy másik városban...
– Ha bármire szükséged van, ott a telefon az ágy mellett, hívd a komornyikot.
Találkozott a tekintetük. Javier szemének mélyén tűz lobogott.
– Jó... köszönöm.
Javier biccentett, aztán lassan végighordozta a tekintetét Carla testén. Carlának még jobban átforrósodott az arca. Szólni akart a férfinak, hogy fejezze be, hagyja őt békén, de torkán akadtak a szavak.
Javier tett egy mozdulatot, mintha oda akarna menni hozzá, aztán hirtelen megfordult, és az ajtóhoz sietett.
– Várj.
Javier megállt, és ismét megfordult.
– Öö, nem örülök, hogy meg kell kérjelek, de...
– De?
– A cipzár. – Carla felemelte begipszelt karját. – Segítenél?
Javier egyetlen mozdulattal ott termett.
– Biztos akarod? Akkor meg kellene hogy érintselek, és tudom, mit gondolsz erről.
Carla felemelte az állát.
– Jó, akkor megkérem a komornyikot.
Javier átkarolta a derekát.
– Meg ne próbáld.
– Abbahagynád a fenyegetőzést? Kezd unalmas lenni.
Javiernek megrándult a szája sarka.
– Fordulj meg – mondta rekedten.
Carla nyelt egyet, és hátat fordított neki. Javier lehelete a nyakát csiklandozta, megborzongott. Amikor megérezte a hátán a férfi ujjait, behunyta a szemét. Aztán a cipzár zizegő hangja törte meg a csendet. Hirtelen tudatosult benne, hogy a ruha alatt csak vékony selyem és csipke van rajta. Úgy

érezte, a bőre izzani kezd Javier tekintete alatt.

Egy örökkévalóságnak tűnő idővel később Javier leeresztette a kezét.

– Kész.

Alig lehetett érteni, olyan rekedt volt a hangja. S mielőtt Carla kifújhatta volna a levegőt, a férfi már el is tűnt a szobából.

Carla az ágyhoz botorkált. Leereszkedett rá, lerúgta a cipőjét, kibontotta a kontyát, aztán bebújt a takaró alá, és megpróbálta összeszedni a gondolatait.

Egész életében mások döntöttek a sorsáról. Vagy megtette, amit az apja elvárt tőle, vagy el kellett viselnie a haragját. És megint csapdába esett, megint azt kell tennie, amit mások követelnek.

Felzokogott. Megtörölte a szemét a kezével, de a könnyek annál hevesebben folytak.

Meg fogja találni a megoldást, ki fog szabadulni az apja karmaiból. És mindenekelőtt kideríti, mi történt az anyjával.

Mert nem tud tovább élni a gondolattal, hogy neki is köze van hozzá.

4. FEJEZET

Carla kopogásra ébredt. Egy pillanatig nem tudta, hol van. Megpróbált felülni, és összerezent, amikor fájdalom nyilallt a karjába. Csak ekkor jutott eszébe a törött csuklója.

Újabb kopogás hallatszott, majd kinyílt az ajtó. Javier volt az. Carla teljes pompájában megcsodálhatta bronzsínű, izmos alkarját a feltúrt ujjú ingben.

– Gyere be – dünnyögte.

Javiernek elsötétült az arca.

– Már percek óta kopogtatok, de nem válaszoltál.

Carla összerezent, amikor Javier hirtelen mellette termett, és felemelte az állát.

– Te sírtál. Miért?

– Miért érdekel az téged? – nevetett Carla keserűen.

– Válaszolj.

Carla megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs.

– Próbáld meg újra.

– Nem szoktam sírni. Szerintem utoljára tízéves koromban sírtam.

– De most mégis. Kétlem, hogy miattam, tehát az apádhoz lehet köze. Eltaláltam?

– Abbahagynád a kérdezősködést?

– Nem hagyom abba, ha itt fekszel és gyötröd magad.

– Akartál valamit? – kérdezte Carla bosszúsan.

Javier bement az öltözőbe, és egy élénk színű selyem fürdőköpennyel tért vissza.

– Húsz perc múlva tálalják a vacsorát. Nem kell ezért külön felöltöznöd, ha utána vissza akarsz feküdni.

Carla meglepődve vette el a köntöst.

– Mért vagy meglepve? Szeretném, ha minél hamarabb felépnél. Megvan a menetrend, és nem halogathatom a programokat a végtelenségig.

– Én meg már kezdtem azt hinni, hogy szívjóságból gondoskodsz rólam.

– A „szív” és a „jóság” nem olyan szavak, amiket sokszor használnak velem kapcsolatban, *querida*.

– Javier a köntös felé bökött az állával. – Segítsek felvenni?

– Kösz, nem kell.

Amint Carla kinyitotta a szoba ajtaját, megcsapta az orrát a tészta és a fűszeres szósz illata. Mikor az étkezőbe ért, Javier belépett a teraszról egy pohár vörösborral a kezében.

– Lefogytál – jegyezte meg.

– Ez van, ha az ember pár napig kórházban fekszik.

– Már akkor is sovány voltál, amikor találkoztunk New Yorkban. Most még rosszabbul nézel ki.

Carla megbántottan nézte az ezüst evőeszközöket.

– Milyen kellemesen kezdődik a vacsora.

– Én csak tényeket közlök.

– Ha esetleg nem tudnád, tartanom kell a versenysúlyomat.

Javier kinyújtotta a kezét, gyengéden megsimogatta az arcát, és félretolt egy tincset.

– Elfelejtetted, hogy ismerem a tested, *cara*. Minden porcikáját. Lehet, hogy már három éve történt, de minden domborulatára emlékszem. Most kevesebb van belőlük, és ez nem tetszik.

Carla megborzongott.

– Javier...

– Ne feledd, csak te vagy felelős a sorsodért – szakította félbe a férfi. – Az életedet te irányítod a döntéseiddel. Vagy csak tétlenül szomorkodsz olyan dolgok miatt, amiket nem kaphatsz meg.